

Ing. Vladimír Prchlík CSc

ZŠ s RvJ Jeremenkova 1003, Praha 4

Autorský tým:

Anna Hulvertová, Daniela Nečasová, Jan Hervert,
Samuel Lorenc, Jiří Matoušek

Pedagogické vedení: Mgr. Dagmar Hrochová

25. března 2015 jsme se setkali v rámci projektu Příběhy našich sousedů s panem inženýrem Vladimírem Zdeňkem Prchlíkem, kandidátem věd.

Vladimír Prchlík stál u počátků ochrany životního prostředí u nás, celý život spolupracuje v tělocvičné organizaci Sokol, zajímá se a píše o historii československých legií. Na neposledním místě je i vynikající houslista a čestný občan Prahy 4.“

Narodil se 22. března 1929 v Praze na Spořilově do sokolské rodiny. Jeho tatínek patřil k příslušníkům českých legií v Rusku.

Navštěvoval Obecnou školu smíšenou na Spořilově, ve studiu pokračoval na Reálném gymnáziu v Michli, kde ho zastihla německá okupace. Díky tomu, že výuka probíhala v němčině, němčinu se naučil a později připojil i angličtinu.

Po skončení války pokračoval ve studiích na Českém vysokém učení technickém, elektrotechnické fakultě, kterou absolvoval a zůstal zde pracovat šest let jako asistent pana profesora Řezníčka.

Po únoru roku 1948 byl jako syn ruského legionáře z fakulty vyloučen a bylo mu nabídnuto místo ve Státním projektovém ústavu pro projektování chemických zařízení tak zvanému Chemoprojektu. Později byl převeden do Bratislavy, odkud každý týden dojížděl k rodině.

„Pak přišlo tzv. Pražské jaro, což byl rok 1968, kdy se částečně uvolnily politické poměry, což znamenalo, že hlavně na Slovensku nebyl kladen takový důraz na stranickou čistotu a určitým způsobem se Československo dostalo do povědomí ostatních evropských států.

V té době jeden velvyslanec, který pracoval v Ženevě ve Švýcarsku, byl to Slovák, projednal s Mezinárodní

organizací zdravotníků (WHO) to, že v Československu bude vytvořena první výzkumná základna v oblasti životního prostředí. To znamená, že na pět let bude tato organizace poskytovat finanční a hmotnou podporu. Sídlem střediska bude Bratislava, pobočky v Praze a Košicích.

V této době byl vypsán veřejný konkurz - zajímavé bylo to, že já jsem o tom zdaleka nevěděl – a jeden můj přítel, starší, takový můj rádce, člen strany, ale dobrák, našel v Rudém právu, že toto výzkumné středisko se zakládá a že je možno přihlásit se na konkurz. Tak jsme se oba přihlásili.

V Praze byla ta pobočka velmi významná v tom, že experti, kteří sem přilétali, aby tu vedli přednášky, semináře, určitým způsobem navštěvovali ty naše závody, které byly pozadu v péči o životní prostředí nebo neřešily tyto problémy vůbec – víme, jak to bylo s ovzduším – tak ti vždy přiletěli do Prahy a Prchlík tam byl vyslán, aby se s nimi anglicky domluvil a provázal je po těch našich průmyslových závodech, eventuálně přesedli z jednoho letadla na druhé a letěli jsme do Košic. V závodech zahraniční odborníci vypracovali jakýsi dnes bychom řekli audit.

V druhé části byli někteří odborníci - praktici vysláni do těchto závodů, a působili, aby se tam vytvářela přímo odborná základna životního prostředí ve všech odvětvích průmyslu a třetí část byly stáže.

Na mě se dostala stáž na dva měsíce, do Anglie a do Kanady. A to byl podnět mého dalšího odborného růstu, protože jsem se dostal na špičková pracoviště, ministerstva, atomové elektrárny, ale i výzkumná stanoviště, která se nedají nijak jinak navštívit.

Z této stáže jsem pak vypracoval úřední zprávu, samozřejmě v angličtině, která šla do Ženevy, kde ji museli schválit, poněvadž já jsem tam dostal stipendium 69 liber (britských, libra tehdy byla 60 korun), ale pomocí toho, že jsem se tam setkal s dobrými lidmi a získal přátele, tak mi to stačilo na celý pobyt – v Anglii měsíc a v Kanadě měsíc.“

Po návratu ze stáže dokončil inženýr Prchlík kandidátskou práci a byl promován na slovenské Vysoké škole technické v Bratislavě. V Praze totiž dosud nebylo životní prostředí jako vědecký obor a například studium vlivu elektráren včetně jaderných na životní prostředí nikdo neuznával.

Styky se zahraničím nepřinesly ovšem Vladimíru Prchlíkovi jen další vědomosti,

ZHODNOCENÍ
23. května 1977

Správa Stb Praha
3b odbor, 3. oddělení

Dne 23. května 1977

Prvopis
Přísně tajno

N á v r h

na zavedení osobního spisu prověřované osoby

ing. PRCHLÍK Vladimír, nar. 22.3.1929 Praha, české národnosti, čel. státní příslušnosti, ženatý, bezpartijní, zaměstnán jako samostatný odborný pracovník-specialista Československého střediska pro výzkum a rozvoj ochrany prostředí před znečištěním, bytem Praha 4, Jihovýchodní I. 705/3, lustrace : evidován II.S-FKV, 1. odbor

Odůvodnění

PRCHLÍK udržuje důvěrné styky se švýcarským státním příslušníkem KOBELEM, který je rozpracován v akci "AREA" reg.5. 26299. Je důvodně podezření, že PRCHLÍK dostává od KOBELA úplaty za dosud neznámou činnost.

Plán prověrky

1. Zjistit náplň práce PRCHLÍKA
2. Získat v místě zaměstnání PRCHLÍKA důvěrníka
3. Zavést na PRCHLÍKA TA-211 a TA-133
4. Zjistit zda PRCHLÍK neudrzuje další styky s VC

ZAPÍSKOVÁN

SEO PRAHA v osobním spisu PO
reg. čís. 27030 - kr. jm. AREA-4.
dne 24. 5. 77 podpis. 4

osobní rozvoj a přátele. Dostal se do pozornosti Státní tajné bezpečnosti, která v rámci vyšetřování zahraničních odborníků AREA založila i jeho spis –AREA I a zahájila intenzivní přísně důvěrné vyšetřování v jeho okolí, zaměstnání, bydlišti, včetně telefonních odposlechlů.

Zdůvodnění založení svazku: „Prchlík udržuje důvěrné styky se švýcarským státním příslušníkem Kobelem, který je rozpracován v akci AREA. Je důvodné podezření, že Prchlík dostává od Kobela úplatky za dosud neznámou činnost.“

Po roce 1989 nastaly změny. Panu Prchlíkovi skončil služební pobyt v Bratislavě a byl vyzván díky svým zkušenostem k účasti na práci v ministerstvu životního prostředí, odbor zahraniční spolupráce. Po odchodu do důchodu pracoval jako tlumočnick a překladatel.

„V té době se připravoval vstup do Evropské unie - to znamenalo nepřeborné množství vstupních dokumentů, které chodily už tehdy hlavně na ministerstvo pro místní rozvoj. To totiž mělo a dodnes má takovou základní vazbu na Unii za naši republiku. A to byly tlustospisy, všechno v angličtině a dokumenty, paragrafy – v této oblasti, v tamté oblasti. Ti úředníci tam v Bruselu pracují ve dne v noci, totiž chrlí tyto dokumenty, které nám posílají. Chcete do Evropy, tak si to naštudujte, abyste viděli, kam vstupujete a zda jste schopni to dodržet.“

Spolupracoval také na mezinárodním projektu Labe, který se zaměřil na využití Labe jako dopravní tepny, čímž by se omezila silniční a vlakové doprava.

Vladimír Prchlík se nezabýval jen životním prostředím. Celý život ho provázela jeho velká láska – housle. Účinkoval v různých souborech, dodnes hraje a pořádá pro své přátele komorní koncerty - duo Vladimír a Vladimír. Hudba z jejich koncertu doprovází i audio a video nahrávku.

Když mu bylo pět let, zavedla ho jeho maminka poprvé do sokolovny a aktivním členem Sokola zůstal dodnes. Později působil jako jednatel a vzdělavatel. Byl vždy znám jako bratr Vladimír, bratr Sokol.

„To chce právě tu ideu toho sokolství, čili toho bratrství, to setkávání všech lidí bez rozdílu jejich společenského postavení. A to prostě jsem nikde jinde nenašel – ale v Sokole ano.“

Já chodím pravidelně dvakrát týdně na tzv. kondiční tělocvik, tak tomu říkáme takhle učeně a tam, když ta hodina začne, alespoň já, mám pocit, že něco dělám pro své tělo i ducha, protože jenom to stačí, že jsou to všechno sestry a bratři, s kterými si rozumíte. Že kdybyste potřebovali nějakou pomoc, tak nastoupí – ti to neodřeknou.“

Další jeho zálibou je historie československých legií. Pracuje v České obci legionářské – připravuje sborník Po stopách spořilovských legionářů - o jejich historii, životě na frontě, dlouhé cesty do nově vzniklého Československa. Pečuje o

jejich památku, sbírá informace o rodinách legionářů, zajímají ho jejich pozdější osudy. Stará se o památníky legionářů a hlavně o to, aby jejich památka stále žila.

A čím se bratr Vladimír řídí?

„Každý den bychom měli vykonat nejméně jeden dobrý skutek – to už říkal pan prezident Masaryk – ale jinými slovy. A každý by se měl chovat k druhému, jako se chová k sobě.“

S panem Prchlíkem jsme natáčeli dvakrát, pokaždé přes tři hodiny a můžeme Vás ujistit, že jsme se naprosto nenudili. Pan Prchlík je nejenom úžasný vypravěč, který má o čem vyprávět, ale přinesl nám ukázat i nejrůznější materiály – k Sokolu, k legiím, ke své práci: plakety, výstřižky, brožury, fotografie, nahrávky, noty...

Na druhé nahrávání přišel na naši žádost v sokolské uniformě a přinesl s sebou i své milované housle, na které nám zahrál několik skladeb.

Obdivovali jsme, kolik zájmů, zálib a koníčků má dosud ve svém věku (86 let), jeho vitalitu, a když jsme se dozvěděli, že chodí dosud pravidelně cvičit, trochu jsme se i zastyděli.

Jediné, co nás mrzí, je to, že nemůžeme prezentovat celé rozhovory a že jsme museli strašně moc stříhat, abychom se dostali do požadovaných osmi až deseti minut.

Pane Prchlíku, děkujeme Vám.

Anička, Daniela, Honza, Jirka, Samuel a Dagmar.

